



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce E. B., zastoupeného Mgr. Zdeňkem Milíkem, advokátem ve Štíříně, Křížkový Újezdec 33, proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2004, čj. MHMP-34537/04/47, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 164/2004 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 164/2004 - 43, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 8. 4. 2004, čj. MHMP-34537/04/47, potvrdil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha ze dne 5. 2. 2004, čj. OŽ/0932/64/04/Ha, a zamítl odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí. Úřad Městské části Praha uložil žalobci podle § 63a odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 61 odst. 1 a 2 živnostenského zákona, kterého se žalobce dopustil provozováním živnosti (poskytováním ubytovacích služeb) i po dobu jejího pozastavení.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 164/2004 - 43, zamítl. Dospěl totiž k závěru, že správní orgány správně zjistily, že žalobce provozoval živnost s

předmětem podnikání „ubytovací služby“ i po datu 24. 10. 2003, přestože mu bylo pravomocným rozhodnutím živnostenského úřadu provozování této živnosti pozastaveno. Žalobce nezpochybnil závěr kontroly, při které byla v objektu ubytovny zjištěna přítomnost a totožnost 33 ubytovaných osob a nezpochybnil ani platnost a účinnost Smlouvy o ubytování ze dne 3. 3. 2003 v tom smyslu, že by smlouva byla ukončena či přerušena. Trvání smluvního vztahu i po 24. 10. 2003 jednoznačně dokazují rovněž protokol o výsledku svědka Ing. J. Z., faktury žalobce č. 12/10/03 ze dne 1. 10. 2003 a č. 13/11/03 ze dne 3. 11. 2003, jimiž žalobce vyúčtoval poskytnuté služby za ubytování pracovníků společnosti S. P., spol. s r. o. za období od 1. 10. 2003 do 30. 11. 2003, a protokoly o výsledku svědků M. L. a R. F. ze dne 4. 2. 2004. Z posledně jmenovaných protokolů navíc vyplývá, že ubytovaným osobám byly poskytovány i jiné než základní služby. Pokud žalobce vrátil část finančních prostředků za ubytovací služby poskytnuté v listopadu 2003, jedná se o jednání zcela zjevně účelové, neboť k němu žalobce přistoupil až poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu neoprávněného podnikání. Pro rozhodnutí ve věci samé je podstatné, že na základě důkazů provedených ve správním řízení bylo možné dospět k závěru, že žalobce převzal úplatu za poskytnuté ubytovací služby i poté, kdy rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 24. 10. 2003 (ubytovací služby v říjnu a listopadu) a nevrátil ani poměrnou část úplaty za měsíc říjen.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před žalovaným, pro niž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel vznáší rovněž stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, jakkoliv tomuto zákonnému ustanovení své námitky výslovně nepodřadil. Stěžovatel namítl, že městský soud neprovedl důkaz výsledkem svědka Ing. J. Z., přestože byl navržen již v žalobě. Městský soud nerozhodl o zamítnutí návrhu na provedení tohoto důkazu a ani jinak se s návrhem nevypořádal. Stěžovatel také tvrdí, že městský soud se bez řádného vypořádání s žalobní námitkou ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti vrácení části finančních prostředků stěžovatelem. Konečně stěžovatel namítl, že nebylo prokázáno, že po právní moci rozhodnutí, kterým mu bylo pozastaveno provozování živnosti, provozoval živnost ve smyslu živnostenského zákona. Podmínkou porušení § 61 živnostenského zákona, by bylo spolu s pronájmem i poskytnutí jiných než základních služeb zajišťujících řádný chod nemovitosti. Takové služby ovšem stěžovatel v dané době neposkytl. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své stanovisko k žalobě ze dne 30. 9. 2004.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především namítl, že městský soud neprovedl v žalobě navržený důkaz výsledkem svědka Ing. J. Z., nerozhodl o zamítnutí návrhu na provedení tohoto důkazu a ani jinak se s touto otázkou nevypořádal.

Z žaloby vyplývá, že stěžovatel mj. zpochybnil způsob, jakým žalovaný ve svém rozhodnutí vyhodnotil svědeckou výpověď Ing. J. Z., resp. její doplnění ze dne 4. 12. 2003, a v této souvislosti navrhl soudu provedení důkazu výsledkem tohoto svědka. Z protokolu o ústním jednání dne 24. 2. 2005 nevyplývá, že by městský soud navržený důkaz provedl, nebo o návrhu na jeho provedení jakkoliv rozhodl. Provedení navrženého důkazu nebo zhodnocení jeho nepotřebnosti není zjevné ani z jiné části spisu soudního spisu, ani z rozsudku městského soudu.

Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Ve smyslu citovaného ustanovení je tedy pouze na úvaze soudu, které z navržených důkazů provede. Soud se nicméně musí s veškerými procesními návrhy účastníků řízení, včetně návrhů na provedení důkazu, řádným procesním způsobem vypořádat. Pokud se městský soud rozhodl navržený důkaz (výslech svědka Ing. J. Z.) neprovést, byl povinen nadbytečnost takového úkonu řádně odůvodnit, a to zejména za situace, kdy se navržený důkaz nejevil z materiálního hlediska zjevně irrelevantním.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud neprovedl stěžovatelem navržený důkaz uvedeným výsledkem a současně se s návrhem na provedení tohoto důkazu nijak nevypořádal. Řízení u městského soudu tedy trpí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

S ohledem na shora uvedené odůvodnění Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat rozsudek městského soudu v rozsahu další stížní námitky, podle níž se městský soud bez dalšího ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti jednání stěžovatele ve věci vrácení části finančních prostředků, a pominul v tomto směru žalobní námitky stěžovatele.

Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dále uvádí:

Stěžovatel namítl, že nebylo prokázáno, že po právní moci rozhodnutí, kterým mu bylo pozastaveno provozování živnosti, provozoval živnost ve smyslu živnostenského zákona, neboť k tomu by musel současně s pronájmem poskytnout

v inkriminované době i jiné než základní služby zajišťující řádný chod nemovitosti, přičemž on takové služby neposkytl a s opačným závěrem žalovaného se neztotožnil.

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nezpochybnil závěr kontrolního zjištění, že v objektu ubytovny byla zjištěna přítomnost a totožnost 33 ubytovaných osob a nezpochybnil ani platnost a účinnost Smlouvy o ubytování ze dne 3. 3. 2003 v tom smyslu, že by smlouva byla ukončena či přerušena. Trvání smluvního vztahu i po 24. 10. 2003 naopak vyplývá z protokolu o výsledku svědka Ing. J. Z., faktury žalobce č. 12/10/03 ze dne 1. 10. 2003 a č. 13/11/03 ze dne 3. 11. 2003, jimiž žalobce vyúčtoval poskytnuté ubytovací služby za období od 1. 10. 2003 do 30. 11. 2003, a protokoly o výsledku svědků M. L. a R. F. ze dne 4. 2. 2004, z nichž navíc vyplývá i závěr, že ubytovaným osobám byly poskytovány i jiné než základní služby. Pokud na základě takto zjištěného skutkového stavu městský soud uzavřel, že správní orgány nepochybily, jestliže dospěly k závěru, že žalobce provozoval živnost s předmětem podnikání „ubytovací služby“ po datu 24. 10. 2003, ačkoliv mu bylo pravomocným rozhodnutím živnostenského úřadu provozování této živnosti pozastaveno, jeví se jeho závěr opodstatněným. Nelze ovšem přehlédnout, že výpověď Ing. J. Z. je podstatným kamínkem v mozaice skutkového stavu, který se může podle obsahu této výpovědi měnit.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené rozhodnutí podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

